

Kultusministeriet for at jævne dem sammen med de nye Universitetsforhold, og De kunne ved faadanne ny Regler let skaffe en Stemning til Stede og komme ind under et Tryk eller ubevidst glide over i Noget, som De ellers ikke let vilde være komne ind i. Nu er jeg af den Anskuelse, at vi maa i alle Livsforhold, altsaa ogsaa i Næringsforhold, aabne Kvinderne Afgang. Og dette Kunstvæsen er ogsaa et Næringsforhold. Dette at se Kunsten alene fra den guddommelige Ides Side, som et æret høilærd Medlem forleden Dag gjorde, kunne vi ikke gjøre. Det er ikke altid en guddommelig Ide, der bringer Haandværkeren fra den tekniske Skole ude paa Boulevarden op i Akademiet. Altsaa paa enhver Nærings Omraade, ogsaa paa Kunstens, tror jeg, at det er tidsvarende og retfærdigt at hjælpe Kvinden ganske anderledes frem end hidtil, saa at hun overalt saa vidt muligt faar lige Afgang med Manden. Jeg er i saa Henseende enig med den Betragtning, som det øvrige Udvalg har fremset ved den ærede Ordfører, men man kommer let ved Behandlingen heraf ind paa den Feide, der har været ført mellem Forskjellige, og til at kaste en Skygge over paa den Virksomhed, som Tegnestolen for Kvinder i en Mærække har udfoldet med stor Bistand fra Bevillingsmyndighedens Side, naar den tages ovenpaa denne Diskussion, og det tror jeg, at vi endnu saane de fornødne Oplysninger om det hele Forhold til at kunne gjøre. Jeg kan derfor ikke sige Andet, end at jeg kunde ønske Kvindens Afgang til Kunstakademiet løst i Forbindelse med en Underjøgelse af Tegnestolens hidtilværende Tilstande og eventuelle Fremtid, muligvis med en noget forandret Opgave, samt i Forbindelse med vor Stilling til denne Anstalt, for at vi maatte ikke paa den ene Side komme til at staa væsentlig de Kvinder, der ikke ere Kunstnere — det er vel det mindste Tal — fra at faae en kunstnerisk Uddannelse til Brug for Haandværksfag og Industri, idet vi give dem, der ere kunstnerisk uddannede eller ønske at gaa den Vej, en berettiget Afgang til Kunstakademiet. Jeg kunde, da nu dette er bragt paa Bane, ønske, at hele dette Spørgsmaal vilde blive taget under Overvejelse, og jeg antager ogsaa, at Administrationerne ville sætte sig i Forbindelse med hinanden, for at der kan staffles Oplysning om den Indflydelse, som de mulige Forandringer vilde udøve paa Opgaverne og Planen for Tegnestolen for Kvinder, saa at vi ikke ubillig komme til at gaa denne Skole for nær, ved forhastet at træffe en ensidig Ordning mod den.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): J og for sig maa jeg være enig med den ærede Ordfører i, at det Korrekte vilde være at forandre Lønningsbestemmelser ved Lønningslove og ikke paa Finantslove. Her er Sagen den, at ved Bevillinger, givne af dette Thing i Fjor og ogsaa tidligere, er der indført Forandringer paa Universitetets Lønningslov, som gjør det, jeg vil ikke sige nødvendigt, thi det er det selvfølgelig ikke, men naturligt og rimeligt, at der fra Universitetets Side er stillet den Fordring, som har faaet sit Udtryk i Ministerens Forslag. Der fremkommer en temmelig mærkelig Anomali, hvis man aldeles ikke vil gaa ind paa dette Forslag. Andet skal jeg ikke sige om Udvalgets Flertals Forslag, idet jeg forøvrigt vil henholde mig til, hvad der er udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgtreds (Scharling). Heller ikke kan jeg sige Noget til, hvad han udtalte om Forslaget under Nr. 92. Forslaget under Nr. 95 kan jeg kun betragte som en Udfættelse og skal altsaa ikke modsætte mig det. Forslaget under Nr. 96 beklager jeg. Jeg troer ikke, det er urimeligt eller unaturligt, at man i Anledning af de forskjellige Jubilæer, som vilde være at afholde i dette Aar, holder dels en ny og dels større Festsigheder ved Universitetet, end man er vant til, ja, jeg vil sige, det kan næsten ikke undgaa, og jeg forstaaer ikke hele den Betragtning, at de politiske Forhold skulle være af den Bestaffenhed, at man ikke kan afstyre en Kantate og holde nogle Taler paa Universitetet og betale de Udgifter, som i saa Henseende ere nødvendige. Uerlig talt tvivler jeg paa, at Forholdene her i Landet — de kunne være saa uheldige, de være ville — ere af den Bestaffenhed, at der er Mange, som faktisk have at beklage sig over dem. De ere en Gang komne ind i den Skure, som de nu ere i, og det følger af sig selv, at det har sine store Banfælsigheder at komme ind i den gamle Skure igjen. Vi ville Allesammen gjerne ind i den igjen, men at naae til det Punkt, hvor det lykkes os, er ikke saa nemt. Det er lettere at komme ud af det Regelmæssige, end at komme tilbage til det igjen; men af den Grund at stille Forholdene op, som om Befolkningen i Virkeligheden — man kan jo gjerne snakke om det — var delt i to fjendtlige Afdelinger, som faae paa hinanden med Foragt og Had, kan man dog ikke; thi det er ikke Tilfældet. Nei, Befolkningen tager det med en anderledes Ro, fordi den er overbevist om, at man fra alle Sider er enig i Ønsket om at